

Förenings- NYTT

Nr.2 2017

Medlemsinformation från Autism- och Aspergerföringen Distrikt Göteborg

I detta nummer fokuserar vi på:

**Anhöriga berättar om hur det är att vara
anhöriga till personer med autism eller
Aspergers syndrom**

**Vuxna aspergare berättar
om hur det är att själv ha
asperger**

DISTRIKTSTYRELSE

Annikka Lindström, ordförande
Ulrika Jonasson-Borggren, vice ordf.
Lena Mellbratt Stenman, kassör
Katarina Kasperson
Ann Nolin, Egil Aasgaard

ERSÄTTARE

Irma Lindström Kjellberg
Nina Timmerbacka

ARBETSUTSKOTT

Annikka Lindström, ordförande
Ulrika Jonasson-Borggren, vice ordf.
Lena Mellbratt Stenman, kassör
Ulla Adolfsson, personal adjungerad

REVISORER

Hans Rignell, föreningens revisor
Leif Bohman, auktoriserad revisor

VALBEREDNING

Margareta Kärnevik Måbrink, sammank.
Linda Mathiasson, Helen Dusén

REDAKTION

Annikka Lindström, ansvarig utgivare
Ulla Adolfsson, redaktör
Egil Aasgaard, Ingemar Hjort
Ann Nolin, Nina Timmerbacka

Autism- och Aspergerföreningen
Distrikt Göteborg
Lindhultsgatan 23, 416 74 Göteborg

Telefon: 073 -822 30 03
E-post: goteborg@autism.se
Hemsida: www.autism.se/goteborg

**STÖD VÅR VERKSAMHET -
GE ETT BIDRAG!**

Plusgiro: 66 97 58-5
Bankgiro: 5339-3500

Nummer 2 2017, Årgång 16
Föreningsnytt trycks i c:a 400 exemplar
och e-postas till c:a 700 mottagare.

Innehåll:

STÄMMINGSBILD: EGIL AASGAARD	I
Vår ordförande har ordet	3-4
Vem har ansvar?	
Inne i diagnosbubblan	5
Nina Timmerbacka berättar om sig själv, sitt jobb och sina barn, alla med diagnoser.	
Föreningens nya styrelse	6-7
Irma Lindström Kjellberg berättar om sig själv, sitt barnbarn och sitt arbete i styrelsen.	
Föräldragruppen 7-14 år	8-9
En förälder berättar om hur det kändes att vara med på sitt första möte med föräldragruppen.	
Boktips	9
Andreas Brunnström: Två världar möts	
Till minne av Karin Sandberg	10
Ledamot i styrelsen under 70-80-talet.	
CaféAsp	11
Vår Cafégrupp för alla medlemmar.	
KIS-konferensen	12-13
En 3-dagars konferens på Folkets Hus.	
Intervju	14-17
med Olov Andersén, skådespelare med Asperger.	
Anslagstavlan	17
Årsmötet 21/3 2018 Minikonferensen 24/5 2018	
Egil berättar	18-21
Nyårs Smällen, en berättelse om hur det kan vara att vara aspergare på nyårsafton.	
Sandra berättar	22-27
om sin syn på musikens betydelse för henne.	
Kansliet	27
Aktiviteter/träffar	28
BAKGRUNDSBILD : YLVA BUDSJÖ	28

Autism & Aspergerföreningen Distrikt Göteborg ansvarar inte för insänt, ej beställt material.
Redaktionen förbehåller sig rätten att förkorta insänt material.

Ansvar

I dessa dagar när metoo-rörelsen sveper genom västvärlden och vi manifesterar för återupprättandet av LSS-lagen vars inrättande skulle ge fler människor möjlighet att vara delaktiga i samhället på mer jämlika villkor funderar jag på hur vi ser på ordet ansvar.

Vem har ansvar för att inte personer skall bli utsatta av de som har mer makt än de själva? Är det personerna som blir utsatta som har ansvar för att säga ifrån, eller är det personerna som utsätter som har ansvar för att visa personerna som de möter respekt och vänlighet?

BILD: SELFIE

Vem har ansvar för att personer i behov av stöd och service från samhället skall få sina rättigheter tillgodosedda? Är det personerna i behov av stöd, eller är det deras nära och kära, eller är det personalen som ger stödet och servicen eller är det våra politiker?

Jag läser om hur personal systematiskt tvingat personer på ett serviceboende att gå och lägga sig tidigare för att personalen skall slippa jobba. Personer i maktposition har tvingat sig på personer i beroendeställning för att de har kunnat. Det finns de som ursäktar personerna som begår övergrepp med att de har gjort så mycket annat gott i sina liv. Jag läser om tolkningar av lagen som gör att personer fråntas sina mänskliga rättigheter och sina möjligheter att vara den de vill vara och göra det de vill göra.

Allt detta gör mig så upprörd!

Politikerna som fattar beslut om vilket samhälle vi ska ha, kan ta ansvar för att besluten som fattas gör att människor får sina rättigheter tillgodosedda, istället för att frånta personer sina rättigheter och möjligheter.

Mer på nästa sida

Ansvar...

Tjänstemän och personal som skall utföra det som har beslutats, kan ta ansvar för att utföra det så att det blir så bra som möjligt för de personer som beslutet berör, istället för att det skall bli så bra som möjligt för tjänstepersonerna eller organisationerna.

De som bli utsatta på olika sätt, vad kan de ta ansvar för? Är det verkligen så att de som blir utsatta kan ansvara för att inte bli utsatta? Det tycker inte jag. Hur skall en kunna ta ansvar för något som någon annan utsätter en för?

Visst, vi som har förmågan och förutsättningarna för att säga ifrån när vi blir utsatta för oönskat beteende kan självklart göra just det, men är det samma sak som att vi kan ta ansvar för att inte bli utsatta från början? Det tycker inte jag.

Jag tänker på alla de som inte har de förutsättningarna och förmågorna. De som kanske inte ens vet om att de blir utsatta för något som de inte ska bli utsatta för. De som inte har något val. De som inte kan välja var och hur de vill bo, eller med vilka de skall bo. De som är beroende av att personerna runtomkring dem tar sitt ansvar. De som inte har en egen röst och som kanske inte heller har nära och kära som kan höras åt dem.

Det är för dem och alla människor runtomkring oss som vi alla måste ta vårt ansvar. Vi kan inte alla ta samma ansvar. Vi har alla olika förutsättningar och förmågor, men vi kan ta ansvar för att vara en så bra medmänniska som vi kan och för att inte döma och tysta de som berättar och gör sina röster hörda.

Göteborg 2017-12-10

Annika Lindström

Ordförande

Autism- & Aspergerföreningen Distrikt Göteborg

Vi finns även på instagram, där heter vi:
”autismaspergergbg”

Inne i diagnosbubblan

Jag lever ett liv i en diagnosbubbla. Här hemma har vi två killar på 10 och 12 år där båda har diagnoser inom spektrat. ADHD och Utvecklingstörning och Autism med tillägg av ”dold” epilepsi. Har inget bra namn på denna epilepsi som spökar.

Våra killar har som många syskon en stor portion syskonkärlek mellan sig, men dom är väldigt olika som personer. Vi brukar säga att det enda som dom har gemensamt är efternamnet och att båda har blå ögon.

Jag själv lever med en hörselskada och är född med hydrocephalus (vattenskalle). Har diagnostiserats med hjärntrötthet, men livet pågår ständigt i hög hastighet från tidig morgon till sen kväll så det finns inte så mycket lugn.

På jobbet är jag inne i en professionell roll som assistent, men hemma försöker jag släppa lite på rutiner för jag tror vi alla behöver känna oss lite lediga.

Diagnoser är något jag är fascinerad av och ofta letar efter mer information om. Vet jag att jag träffat någon med någon diagnos så vill av veta mer....Autism och det breda spektrat är en del och sedan snart ett år sitter jag med i styrelsen Autism och Aspergerföreningen i Göteborg.

Mitt jobb är ett jobb jag stortrivs med. I många år var jag elevassistent på en sär/träningskola (grundskola) men hösten 2016 började jag på en gymnasiesärskola. Roligt att se vad man gör på gymnasiet. Det är på flera sätt annorlunda mot grundskolan. Men som personal är det väldigt givande att se elevens framsteg. Man kan få jobba länge med något moment men plötsligt händer det och denna lycka när de lyckas och eleven själv förstår, det är belöningen.

TEXT: NINA TIMMERBACKA

Ni hittar oss också på facebook,
vi har en grupp och en gillasida som båda heter:
”Autism- och Aspergerföreningen distrikt Göteborg”

Irma, välkommen till styrelsen!

Berätta lite om dig själv!

Jag är en 70 år gammal person som i själ och hjärta känner mig ung, nyfiken, positiv och med en osviklig vilja att arbeta för människors lika värde i olika sammanhang. Jag är gift med en göteborgare och själv är jag född och uppvuxen i Örebro. Min nuvarande familj består av 3 barn och 4 barnbarn. Barnen bor i Mölndal, Stockholm och New York. Vi försöker ses alla i familjen ett par, tre gånger om året. Men ett barnbarn träffar jag ofta, nämligen Valter. Han är en underbar kille på snart 9 år som har svår autism och måttlig utvecklingsstörning pga. av en kromosomskada. Han går nu i årskurs 2 på en särskola i Mölndal.

Valter har gjort mig särskilt intresserad av autism och det har på olika vägar lett mig till mitt engagemang i Autism och Aspergerföreningen där jag idag har en plats i styrelsen som suppleant. Jag bor i lägenhet tillsammans med min man i Johanneberg sedan 15 år vilket är praktiskt speciellt när vi tillbringar mycket tid i vårt sommarhus på Tjörn. Då är det skönt att stänga dörren till en lägenhet och bara sticka iväg. På Tjörn kopplar jag av, pysslar i trädgården, njuter av havet och jobbar med keramik. Jag gillar också att umgås med vänner på olika sätt, inte minst göra resor tillsammans.

Jag arbetar till vardags på Göteborgs Universitet, Centrum för personcentrerad vård. Ett centrum för forskning, utbildning och implementering. Arbetet handlar om att möjliggöra ett större inflytande för patienter/brukare, helt enkelt göra vården anpassad till den enskilda personens livssituation. Lyssna och göra överenskommelser.

Jag har trappat ner arbetet succesivt och har just nu ett förordnande på 25% som senior rådgivare. Jag är sjuksköterska, pedagog och forskare vilket möjliggjort ett meningsfullt och intressant arbete under mina 50 år inom hälso-och sjukvården. Det låter kanske för positivt men jag har trivts hela tiden även om det inneburit mycket arbete under perioder. Pedagogik är mitt stora intresse och jag har fått vara med att utveckla nya pedagogiska verktyg i många år. Idag arbetar jag med olika digitala plattformar och spel som stimulerar lärandet.

För att arbeta med personcentrerad vård har jag varit tvungen att återigen fundera över ”Vad är en människa? Vad är en person?” Väldigt aktuella frågor i dessa dagar när vi möter så mycket främlingsfientlighet. Det är nyttigt och nödvändigt att reflektera över dessa frågor för att kunna stå upp för alla människors lika värde.

I Autism- och Aspergerföreningen i Göteborg vill jag gärna arbeta för att personer med autism och asperger kan leva ett så bra liv som möjligt utifrån sina förutsättningar. Att man ser deras resurser och att allt bemötande är anpassat till just den enskilda personen. För det krävs ett partnerskap där båda parter lyssnar på varandra och gör överenskommelser som kan fungera i vardagen.

Jag lär mig hela tiden genom arbetet i styrelsen, mötet med olika personer som själva har en diagnos, närstående och professionella som arbetar inom kunskapsområdet. Men Valter är min överlägset största inspiratör. Han gör mig ödmjuk, lyhörd och extra känslig. Hans sårbarhet berör mig på ett sätt som mina andra barnbarn inte gör. Han öppnar dörrar inom mig jag inte ens visste fanns. Jag har fått ta del av det komplexa att vara människa på ett nytt sätt. Jag är tacksam över att han kommit in i mitt liv om än tillsammans med en hel del oro.

Ett konkret arbete som jag kan delta i är det påverkansarbete som utförs i föreningen såsom t.ex. att bevara LSS i den form som den var avsedd för. Massor av engagemang utförs i denna förening och jag är glad om jag kan bidra med något även om jag ofta känner att mina kunskaper är begränsade.

GÖTEBORG DEN 20 NOVEMBER 2017
IRMA LINDSTRÖM KJELLBERG

Föräldragruppen 7-14 år.

Våra liv föll i hop i en oroväckande takt.....Vi hade en gosse som mådde otroligt dåligt och vi visste inte riktigt varför. Vi hade gått igenom förskolan i ett rosa skimmer och vi var alla enormt sugna på att börja skolan. Om vi bara vetat hur jobbigt det skulle bli för oss allihop. Dagarna var ett kaos av konflikter, oroade mentorer, arga klasskamrater och en förtvivlad son. Och mitt i allt detta kunde jag identifiera att jag var så otroligt....ensam.

Vi började att nysta och bena i gossens svårigheter. Mötte instanser som vi i vårt långa föräldraskap till fem barn bara sett i tidningsartiklar. Allt tog tid, mer tid och en hel evighet. Det fanns hjälp att få för vårt lilla barn...men det var köer och ännu mer köer.

Något inom mig frös sakta till is. Jag fann inget stöd för MIG. Någonstans där JAG hördes och lyssnades på. Standardsvaren som så länge varit sanningar sved som eld i min själ och mitt i allt kaos förstod jag att jag var tvungen att hitta en kanal för att inte gå i sönder. Inte rasa ihop och spricka som nattgammal is av hårda klackar.

Jag fick av en nyfunnen vän tipset om att vända mig till Autism och Aspergerföreningen. De skulle ha föräldragrupper men hur skulle det gå till? Vi höll knappt näsan ovanför vattenytan och oftast behövdes vi båda två hemma för att stötta vår son.

En regnig vårkväll, med tårar i ögonen efter ytterligare en dag med konflikter och oändliga möten bestämmer jag mig för att rymma. Jag måste få andas. Jag måste hitta någon som förstår. Jag kör in mot stan med min bristfälliga vägbeskrivning, gråter och snyter näsan och tänker att de förhoppningsvis skiter i hur jag ser ut. Jag är naturligtvis sen då npf-barn inte alltid förstår sina föräldrars inre agenda. Jag inser att jag inte kommer hitta....paniken och besvikelsen och ensamheten väller över mig. Jag ringer den nyfunna vännen. Hon är van. Hon vägleder mig hela vägen fram. Lugnt och metodiskt tar hon mig förbi vägarbete och bommar. Tårarna ligger hela tiden o vibrerar i franskanter....men till slut är jag på plats. Jag vet någonstans att detta är vägen fram.

Sen och sist dundrar jag in ett en möteslokal som ser ut som alla andra möteslokaler och som doftar tryggt av föreningsfika. Helt slut slår jag mig ner runt ett konferansbord. Där sitter mammor o pappor i alla åldrar och

grader av trötthet, frustration och glädje...och styrka. Jag berättar vem jag är och vem jag är förälder till. - Här berättar man bara det man vill och orkar, så vet du det! Och det vi säger och hör i det här rummet stannar här. Här är man trygg! Jag känner lite försiktigt hur den isande ensamheten lossar sitt grepp...hur en liten, liten skärva av det som är jag vaknar till liv.

Jag lyssnar och lär, förstår att min historia är allas, till viss del. Att mina rädslor delas av andra och att frustrationen jag upplevt är lika mycket deras. Men jag ser något mer. En förståelse för allas sorg, ett odömande klimat där jag för första gången känner att jag vågar berätta om tokigheterna som sker hemma hos oss...förstår att det är minst lika tokigt hos resten av bordets superhjältar.

Att här finns en samlad kunskap som jag erbjuds ta del av, tillåts ha deras misslyckande och erfarenheter som kompass på det där npf-havet som nästan slukat mig.

Jag åker hem. Hittar på välkända vägar. Bestämmer mig för att komma tillbaka nästa gång. För det var länge sedan jag kände mig så lite ensam. Dessutom sket de i hur jag såg ut...bara en sån sak.

TEXT: CHARLOTTE LUND-OTT

Boktips!

Andreas Brunnström: Två världar möts, att leva med Aspergers syndrom (Gothia 2017)

Andreas, 36 år, delar med sig av sina erfarenheter om hur det är att växa upp, gå i skola och söka arbete i en verklighet som inte alltid visar förståelse eller har kunskap om hans funktionsnedsättning. Han vill skapa förståelse för hur det är att leva med AS och hjälpa människor som lever med eller nära någon med AS att få en bättre vardag. Han visar att det finns möjligheter att de två världarna kan mötas och lära sig av varandra.

ISBN: 9789188099853

TEXT: MARGARETA KÄRNEVIK MÅBRINK

Till minne av Karin Sandberg

Karin Sandberg, som var ledamot i föreningens styrelse under 70-80-talet, har nyligen avlidit.

Karin Sandberg var tidigt verksam i styrelsen. Hon verkade som styrelseledamot i föreningen, det var på den tiden då namnet var Riksföreningen för psykotiska barn som sedan blev Föreningen Autism och numera Autism och Aspergerföreningen.

Karin var en person med stor vilja och bidrog med klarsynta idéer. Hon var en rättfram person vilket ledde fram till många livliga diskussioner.

Karin var en sakkunnig person och i diskussioner tog hon ofta upp bra exempel från skolans värld. Hon och många andra var inspirerade av en speciell pedagogik från Danmark. Den har sedan utvecklats ännu mer och används än idag.

Karin arbetade med elever med grav utvecklingsstörning och autism och stöttade många föräldrar som fortfarande känner stor tacksamhet.

Karin var även en driftig person privat med släktforskning, trädgård, matlagning, handarbete och med intresse av vackra miljöer. Hon var en mycket välkomnande, engagerad och samtalsglad person. Tror inte något samtalsämne var tabu utan tvärtom.

STORT TACK Karin

- För den tid och allt engagemang som du verkade med i föreningen.
- För den tid du verkade på jorden

TEXT: GERD PONTÉN
TIDIGARE ORDFÖRANDE

Karin i sin rätta miljö, Skåne.

CaféAsp

Gruppen CaféAsp bildades sommaren 2016 utifrån 40 Plusgruppen. Syftet med Café Asp är enkelt förklarat;

”Att skapa sociala och goda smakupplevelser genom att vi besöker olika caféer i Göteborg.”

Andra tisdagen i månaden träffas vi på ett förutbestämt café i Göteborg, dricker kaffe, te eller läsk och avnjuter en fralla, räksmörgås eller annat i fika- eller matväg. Under cafébesökets gång beslutar vi var vi skall träffas nästa gång, och vi utgår ifrån den demokratiska modellen- man får komma med förslag, sen röstas det. Förutom att njuta av något av det caféet har att erbjuda, om man så önskar- så är det fritt fram att delta i diskussioner, eller enbart lyssna- det gör man precis som man känner för.

Hur blev det just caféverksamhet?

Vi hade en önskan om något trevligt, smakfullt och oformellt vi kunde göra tillsammans- och fika är nog en aktivitet som går hem hos de flesta. Ingen agenda- och inga krav, förutom att man själv pröjsar sitt förtärande.

Senaste cafébesöket vi gjorde var på Språkcaféet, Esperantoplatsen- och vi kunde registrera att ett nytt rekord sattes denna kväll. Deltagandet kom upp i så många som 14 personer- inte alls tokigt med tanke på att gruppens Facebooksida har 26 medlemmar.

Undertecknades absoluta favoritintressen är fotografering och att författa olika former av textberättelser- så det är nästintill givet att det publiceras en bildberättelse från cafébesöken. Samtalsämnen under det gångna året har varit väl varierade- och det fascinerande är att det kan råka bli om vad som helst. Kärnkraftsreaktorer, analoga fotografiapparater, resor, utbildning och arbete och givetvis väder, vind och mat är bara några av de teman som har varit uppe på tapeten.

Känns det frestande med fika, småprat och samtal om lite allt möjligt- eller något specifikt ämne- läs mer om Café Asp på föreningens webbsida.

The Second Annual European Summit

I månadsskiftet oktober-november hölls för andra året i rad en konferens med inriktning neuropsykiatriska funktionsnedsättningar hos barn och unga. Konferensen är i samverkan mellan KIS-gruppen* och Ross Greene och hölls på Folkets Hus i Göteborg i dagarna tre.

Ross Greene inledde konferensen och pratade om utmanande beteende och hur man kan förebygga och mildra. På Ross Greenes hemsida finns bland annat ALSPU Guide som kan användas som diskussionsguide för att identifiera eftersläpande färdigheter och olösta problem. Guiden finns även på svenska. Det finns mycket på www.livesinthebalance.org

Bo Hejlskov Elvén pratade om stress och beteende, om vad det kan ha för samband och vilka uttryck de kan få. Han pratade också om vilka olika verktyg man kan tänkas använda för att ge stöd och mildra eller helt undvika konsekvenser av stress. Läs mer på www.hejlskov.se

Mary E. van Bourgondien som arbetar på TEACCH Center pratade om hur man kan hjälpa personer med intellektuella funktionsnedsättningar och autism att hitta copingstrategier för att hantera och förebygga stress och ångest. Mer information finns på www.teacch.com

Simon Kyaga från Karolinska Institutet pratade om att ha en psykiatrisk diagnos och att samtidigt ha kreativa förmågor. Det kan vara konstnärliga eller vetenskapliga. Han pratade också om att anhöriga kan ha mycket kreativa förmågor. Här kan du se film med Simon Kyaga :
kisgruppen.weebly.com/filmer.html

Erik Donell avslutade dag två med sin föreläsning Outlook-om motivationsstrategier, vad vi gör med vår insikt.
Läs mer om Eric på www.ericdonell.se

Gunilla Carlsson Kendall pratade om hur vi kan förstå och hur vi kan prata om elever med autism och ytterliga funktionsnedsättningar. Allt för att finna lösningar och ge ett bra stöd. På nätet hittar du även en tipsbank för pedagogisk personal. Detta finns på www.provivirus.se

Konferensen avslutades med att Paula Tilli berättade om sitt liv innan och efter att hon fick diagnosen Aspergers syndrom. Vi fick följa med på hennes fantastiska resa.

Paula kan du följa på hennes blogg www.blogg.aspiration.nu

En av kvällarna bjöds medlemmar och medarbetare från de medverkande organisationerna på en föreläsningföreställning med Eric Donell.

Autism- och Aspergerföreningen hade ett informationsbord på plats, samtalade med besökare och delade ut information.

Vill du veta mer om konferensen? Se filmer, presentationer mm. Du hittar dem på kisgruppen.weebly.com/

*Barn- och ungdomsförvaltningen i Allingsås kommun, Attention, OCD föreningen, Autism- och Aspergerföreningen, BUP, Habiliteringen, BNK och Specialpedagogiska skolmyndigheten.

TEXT OCH BILD: ULLA ADOLFSSON

Intervjusamtal med Olov Andersén

Sminkbåsen på Teater Konfekt fick fungera som intervjuplats- och de inspirerande omgivningarna i form av kostymer, peruker, smink och en hel del övrig rekvisita som hör med när man arbetar inom teater fungerade som en extra inspirationskrydda långt innan vårt intervjusamtal kom igång.

Vi tog- som sig hör och bör, formaliteterna först: Olov Andersén, född 1974 på Östra sjukhuset i Göteborg. Diagnostiserad för Asperger syndrom i en ålder av 25 år.

- Och hur gick det till?

Olov berättade om utvecklingsstörningsdiagnosen han fick som 18-åring, men kände redan då att den inte alls stämde in på honom.

- Så jag började läsa på om Asperger syndrom, jag inhämtade info, och jag pratade även med andra som hade kunskaperna och jag förstod då- att detta överensstämmer mer med mig. Ju mer jag läste- dess tydligare blev det för mig hur väl jag passade in på asperger- symptomen.

- Och nästa steg för din del blev?

- Back to BNK, dock minns jag inte helt hur jag bar mig åt, men som sagt- Asperger- diagnosen fick jag då som 25-åring. Men jag minns väl- att jag fick agera på egen hand. Det tog sin tid, men med hjälp av BNK så fick jag trots allt igenom allt detta, i en andra utredning.

- Skolan, Olov- hur upplevde du den tiden?

- Den var inte bra, och hela högstadietiden präglades av mobbning i olika former. Utfrysning, utskratning och ibland även fysiskt. De tillfällen jag fick äntra scenen däremot- då vände det, på något sätt. Upplevelsen av axelklappningar var starkt, i synnerhet när de kom från mobbarna...

- Och gymnasietiden?

- Jag fullföljde 4 år i gymnasiesärskolan och tog studenten. Starkaste minnena från dessa år är nog elevassistenten- som i grunden var nusiklärare. Jag tyckte mycket om honom, och minns att jag var mycket ledsen när våra vägar skiljdes åt.

Att det skulle bli just teater som blev Olovs bana- det har dykt upp lite varstans mellan raderna och i hans uttalanden såhär långt i samtalet- och bekräftas så tydligt när jag efter samtalen sitter med som åhörare på dagens repetition.

- Berätta kort om tiden efter gymnasiet.
- Det blev några år, präglad av olika Daglig verksamhetsplatser där jag arbetade med media och aktivitetshus, men teatertänket hade redan då fastnat ordentligt i mina tankar.

Så äntligen hände det något ”på riktigt”, då jag träffade en koreograf och regissör och blev god vän med denne.

Jag fick göra en karaktär i hennes kök- och när jag från en riktig regissör fick höra att; ”Här har vi en skådis”- så är det ju klart att detta sätter sina spår i en själ som känner så mycket för teaterkonstens fascinerande värld.

Intervjusamtal med Olov Andersén...

- Du har även hunnit med ett antal statistroller i flertalet filmer.
- Det stämmer, ungefär 10 produktioner har det blivit. "Blondie", "Blå Ögon" och "Vår tid är Nu" är några- och detta pågick under ca 5-års tid.
- Som jag förstår- så är det teater som ligger dig varmast om hjärtat?
- Det stämmer också, jag har på något sätt alltid haft detta intresset och mina förebilder finns alla inom skådespelaryrket. I 2006 var det en kille som tog med mig på teater där jag fick möjligheten att träda in i föreställningen, "Pank på Gården" och vi gjorde denne ett antal gånger i Göteborg.
- Och vägen vidare?
- En räksmörgås kan leda till så mycket, och i samband med förtäringen av en sådan, i Frölunda- i ett samtal på ett café- så satte det fart igen, och denne gång blev det en huvudroll i "Going Ape" där vi repade på Folkuniversitetet vilket resulterade i en föreställning om 2 timmar.
Hela 7 framförande blev det.
- Och om vi landar i nutid, Olov- vad arbetar du med nu?
- Teater, helt och hållet. Här på Teater Konfekt pågår repetitionerna av "Lilla Prinsen" för fullt, och premiären är lagt till våren 2018.

Sen är jag också i full gång med repetitionerna av en föreställning jag gör tillsammans med min goda vän, regissören- och handlingen i denne kretsar kring mitt liv med diagnosen Asperger syndrom och berör teman såsom fördomar och viktigheten av att sprida kunskap och information.

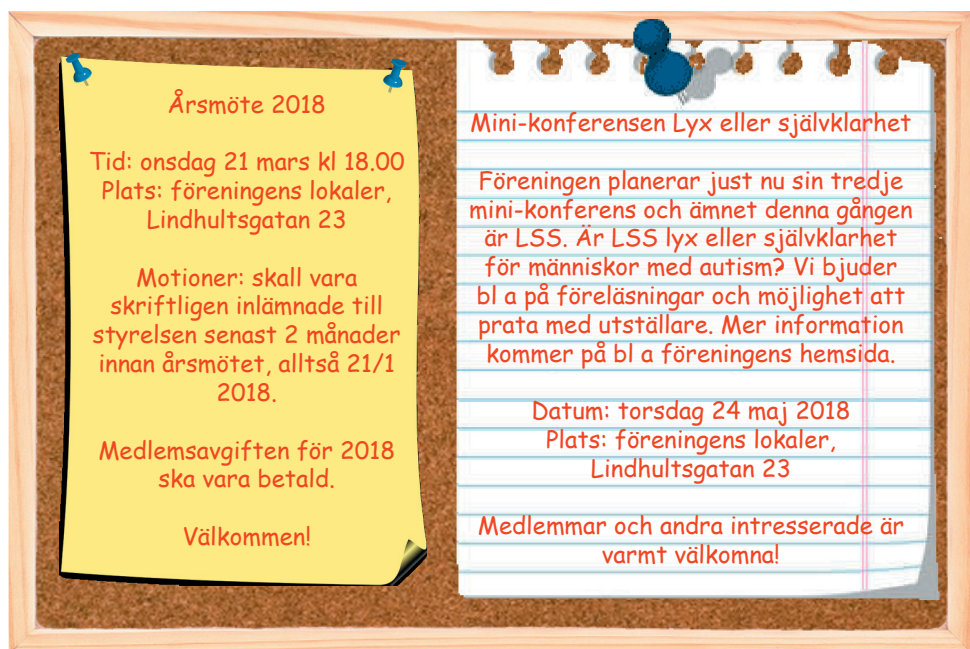
Slutord.

Karriärvägarna är inte alltid förutbestämda och utstakade- och satsar man helt och fullt i den roll man har, här och nu- så växer samlingen av värdefulla erfarenheter rejält, vilket man får användning för i de utmaningar som ligger framför en.

Att Olov trivs i sina roller är tydligt- och det genomsyras av hans sätt att tolka och vara den roll han är satt att förvalta.

”Break a leg”

INTERVJUARE OCH FOTOGRAF: EGIL AASGAARD

Vill du ha med något i vår medlemstidning så skicka in det till föreningen. Det kan vara en teckning, ett foto, en berättelse eller något du vill tycka till om.

”Nyårs Smällen”

*-en självupplevd nyårsberättelse av
Egil Aasgaard*

- ”en oförglömlig och otäck
nyårsupplevelse jag manne kommer
glömma.”

- Varför otäck, undrar ni säkert, både
nyfiket och kanske en smula intresserad.
Väl- såhär är det;

Nyårsafton är nog, i alla fall för väldigt
många- en natt där man skålar i bubbel, förlovar sig med mer eller mindre
löjlige- och knappast hållbara löften, kramas och önskar varandra ett riktigt
gott nytt år. För inte att glömma; - ”och tack för det gamla.”

Sen skall man stå under öppen himmel ett antal timmar och böja nacken så
man blir alldeles stel- både av denne kroppsställning, men också av den ofta
outhärdliga kylan.

Näväl, så är det kanske för de flesta- medans somliga skippar det ena
eller det andra- eller alltihopa- och sover sig igenom natten, precis som
vilken natt som helst. Det senaste hade nog, med facit i hand, definitivt
varit det bästa alternativ för min del- i alla fall just denne nyårsnatt, vilket
händelsesberättelsen handlar om.

Så blev det däremot inte- därför att; när jag styrde bilen in bredvid den
gedigne 1800- tals villan, centralt beläget i ett av Hufvudstadens mer
fashionabla stråk- så insåg jag rätt snabbt; att reversera och backa ut på
gatan igen- det vore resolut det bästa att göra- dock inte det optimala.

Att stå upp och skåla när Kungen håller sitt Nyårstal i televisionen- det var
för mig både en smula udda och något kontroversiellt, men samtidigt ett rätt
intressant beteende att beskåda. Och givetvis gjordes detta i en dåtida och
korrekt klädsel; kostym, och med en gräslig men ändå matchande slips fast
med en förskräckligt knuten knut.

Några av de kommande, och så småningom- fullfjädrade akademikerna
försökte sig även på körsång, vilket lät alldeles omusikaliskt- dock inte på
grund av ett för högt alkoholintag, nejdå- blivande akademiker super sig
givetvis inte redlösa- inte ens i närheten av ett berusande tillstånd.

Kvällen var ännu bara i sin späda början-

Fakta om författaren:

Egil Aasgaard

AS-diagnostiserad 2006.
Arbetar som kommunikatör,
fotograf, filmare och
manusförfattare. Engagerad
i ett antal föreningsstyrelser
och råd, relaterade till
neuropsykiatri.

Det jag inte hade en blekaste aning om denne kväll- och inte kvällarna innan heller, nej- inte ens i mitt hittills långa liv hade jag den minsta lilla misstanke om; att jag då- uppfyllde kriterierna för den fantastiska diagnosen, Asperger syndrom. Givetvis var det heller inga i min närhet eller umgängeskrets som misstänkte detta- det fanns väl knappast någon insikt eller kännedom om AS överhuvudtaget, alltså i nämnda umgängeskrets.

Det hade manne underlättat- och det vågar jag slå vad om- att; hade i alla fall min dåvarande flickvän vetat om detta, och givetvis inklusive mig själv- så hade jag troligtvis inte haft några specifika minnen alls av denne fruktansvärda nyårsafton- och det hade därmed inte blivit någon Nyårsmäll, i alla fall inte av den dimension som denne berättelse handlar om.

Ej heller hade jag fått känna på ”dagen-därpå-smällen” just därför att jag helt enkelt var spiknykter.

Mina ögon rörde sig mellan de övriga soffsittarnas, och jag hängde skarpt med i diskussionerna och jag log och nickade till det jag tyckte lät förnuftig i samtalen, dock har jag idag inga minnen alls om samtalens innehåll.

Däremot tog jag själv inga initiativ till något samtal, ej heller svarade jag eller sköt in någon form för synpunkter eller repliker- jag helt enkelt, bara satt där- alldeles tyst- men ändå närvarande.

Just känslan av att sitta i soffan, däremot, alltså- jag kunde lika gärna suttit på Saturnus eller en av dennes ringar, eller allra helst- på en av månarna. Känslan var något liknande- utan att jag alls har någon reell uppfattning om hur det är att sitta på en måne.

Nyårsmiddagen blev också den en obekvämlig upplevelse, i synnerhet för min del- alltså; jag fick ju dela upp ärtorna ett antal gånger för att hålla takten med de övriga runt bordet- det babblades så in i helsikes mycket- att käket kallnade på deras gafflar långt innan det så småningom fick kontakt med smaklöckarna.

Just då- i ett av mina otaliga försök att dryga ut läckerheterna på tallriken, så hajade jag till när en av akademikerna riktade sin juristblick mot mig och ställde till mig, den enda- men avgörande frågan:

- Och vad jobbar du med då, och- vad heter du, förresten?
- Egil, och jag är lärare på en skola som utbildar florister, och jag förstod direkt; att den oundvikliga frågan ville komma:
- Florist- vad är det?

”Nyårs Smällen”...

Men icke- personen hade tydligen en viss kunskap om just detta yrket.

- Jösses- finns det utbildningar för såna också?

Tystnaden rådde en timme runt bordet innan skrattsalvorna vällde runt i rummet och studsade mellan bordsgästerna likt ett plötsligt överraskande midsommarsåskoväder som slår ner med full styrka.

Någon försökte förgäves få stopp på eländet och på ett mer eller mindre kreativt sätt beklaga det som idag nog skulle klassificeras som ett kränkande beteende.

Om vederbörande lyckades i sitt försök, det mins jag däremot inte, troligtvis var det inte så- men skadan var i alla fall ett faktum.

Just då stacks jag ner med spjut och svärd- men jag trillade dock inte av stolen för den sakens skull- däremot for tankarna runt i huvudet, men jag fattade snabbt beslutet att hålla de inom skallbenet:

-”En dag skall floristen skapa något som förgyller dagarna där du är i fokus- i synnerhet en utav dem”

Tyst, Egil, håll tyst nu- och det gjorde jag.

Sen var det dags för den meteorologiskt kallare delen av natten- där man skall stå i kylan och häpnas över var och varannan färgsprakande raket som far till himmels. Det fräser och det sprakar- det jublas och det skriks när tusenkronorspjäserna dundrar loss på himlavalvet och utplånar de alltmer sedda budgetvarianterna.

”Kan vi sticka hem nu, kan vi sticka hem nu, vi kan väl lämna detta därhus nu, kan vi sticka...kom nu, vi sticker...”

Men icke- det vore ju rent ut sagt- alldeles ohövligt att lämna finrummet bara sådär, nu när stämningen verkligen var på sin höjd. Jorå- tjena.

Småsmällarna parerades under hela kvällen, snyggt och prydligt- dock var nu Nyårssmällen grymt nära i tid. Den inträffade nämligen när jag och min flickvän klev in i min lägenhet någon gång ut i småtimmarna.

Dessa hann jag däremot inte vare sig parera eller värja mig emot- de slog ut mig, med hela sitt vokabulär- det var alltså inga fysiska smällar, däremot kunde det likagärna varit det- för effekten av dem var densamma, rent känslomässigt sätt.

”Osocial”, ”Sur”, ”Grinig”, ”Ohövlig”, det vällde över mig. Och allt jag hade, och givetvis- inte hade gjort denne långa, och för mig- outhärdliga

kväll, det tydliggjordes på ett sätt som kan liknas med sådant som huggs i sten.

..me and my asperger, but i didn't know – nobody really knows...

Härifrån finns inte längre några glasklara minnen kvar- ej heller minns jag hur jag tog mig upp på benen- eller om jag knockades så illa att jag sov tills nästa morgon. Däremot fick jag inga bestående hjärnskador, ej heller fick mitt psyke någon form för skador- snarare tvärt om- min förmåga att parera verbala knockouter stärktes rejält och självkänslan växte till oförsämnda höjder.

Sen tog vårt förhållande slut- däremot minns jag inte hur lång tid efter matchen det hände, fast det har ingen betydelse för mig idag.

Det skulle ta ytterligare ett antal år innan självaste Asperger dök upp i mitt liv- i alla fall i dokumenterad form, alltså- på papper. Vilket innebar ett alldeles nytt sätt för mig att existera i denna värld. Nu visste jag- och med facit i hand kunde jag blicka tillbaka på ett antal situationer i livet där diagnosen med största sannolikhet hade en direkt betydelse för slutresultatet.

Nåväl- jag grämer mig inte, vare sig för alla komplikationer som uppstått- eller för att jag inte visste, eller att andra inte visste- det hjälper föga.

Dock hade det kanske underlättat- vem vet.

Det är dags att sätta punkt, i alla fall i denne berättelse- och med det sagt- så stundar det återigen till den tid då man skall avlägsna sig från ett år och kliva in i ett nytt och alldeles okänt år, säkerligen med både glada överraskningar och smärre smällar.

Själv kommer jag knappast bänka mig runt något nyårsmiddagsbord, skåla i bubbel eller få stel nackemuskulatur. Däremot kommer kanske något vinande ljud att toucha mina trumhinnor under nattens livliga timmar- men när nyårsdagens morgon uppenbarar sig är det knappast något jag kommer minnas.....

”Kunskap är makt”- men utan vetskapen om hur den hanteras- så fallerar den”

TEXT: EGIL AASGAARD

Musikens betydelse

Ända sedan jag var liten har jag lyssnat på olika sorters musik såsom balettmusik av Tjajkovskij, filmmusik från Doctor Zhiwago (sic!) av Maurice Jarre, samt popmusik av ABBA och Baccara, vilka allihop fanns på vinylskivor hemma. Mamma och pappa hade flyttat till Piteå 1968, och för att kunna njuta av musiken från hemlandet Ungern skaffade mamma en vit resegrammofon av märket Philips.

Pappa å sin sida från Jugoslavien föredrog att lyssna på radio, se på TV och prata om sina patienter. Våren 1973 när jag var tre år gammal flyttade vi till Göteborg, men mamma skilde sig och pappa flyttade till en lägenhet i Björkekärr medan mamma och jag bosatte oss på Växelmynstgatan i Högsbo. På vardagarna bodde jag hos mamma och på helgerna hos pappa. 1974 köpte mamma en stereoanläggning av märket Luxor (med separat kassetbandspelare) och jag kunde öva mig på den vita grammofonen tills jag blev tillräckligt säker på hand med pickupen, även på Luxorgrammofonen.

Om man tittar på min skivsamling är det ett virrvarr av rock, pop, jazz, synth, klassiskt och en himla massa annat, men varje skiva har ett minne förknippat. Och jag har upptäckt att det är näst intill omöjligt att få fram vissa minnen – om man inte har rätt låtar med de rätta artisterna, helst spelade i rätt följd – eftersom minnen, musik och känslor är så starkt förankrade med varandra. Det kunde till och med vara så att jag mätte illa av vissa låtar för att de lät så fjantiga. År 1980 kom skojlåten Hubba Hubba Zoot-Zoot med Caramba och den blev populär även i Ungern. Det pinsamma var att ungrarna trodde att den sjöngs på svenska, fast det var ett hittepåspråk! Och jag tyckte den lät så löjlig att jag snabbt skruvade ner ljudvolymen eller knäppte av radion så fort den dök upp. Men i dag låter exakt samma låt helt annorlunda. Julen 2008 berättade jag om denna pinsamma låt för mamma och jag sjöng ett exempel (medan jag tänkte: nu får jag tvätta munnen med tvål) varpå mamma brast ut i gapskratt! Vid denna tid hade mamma ett bittert, lynnigt humör sedan sju år tillbaka, men jag provade att sjunga låten dagen därpå. Och reaktionen blev att

Fakta om författaren:

Sandra Petojevic

Fil.mag. i konst- och bildvetenskap. Hon har Aspergers syndrom och arbetar som sjökortsrättare, där hon korrigerar brittiska papperssjökort. Sandra extraknacker även som korrekturläsare.

mamma började asflabba som om hon aldrig hört mig sjunga låten förut. Och följande dag provade jag igen. Samma resultat! Mamma kunde alltså inte komma ihåg att jag hade sjungit låten dagen innan! Varje dag fram till 8 januari skrattade mamma jättehögt så fort jag sjöng Hubba Hubba Zoot-Zoot med Caramba, skojlåten gjorde verkligen skäl för namnet. Men morgonen den 9 januari föll mamma så illa i hallen att hon fick en spricka i lårbenshalsen. Hon fördes till Mölndals sjukhus för att aldrig mer återvända därifrån; det visade sig att hon hade en hjärntumör stor som en knytnäve i höger hjärnhalva och hon avled 1 mars 2009. Men mammas ljuvliga skratt pärlar i mina öron så fort jag hör Hubba Hubba Zoot-Zoot med Caramba.

Andra låtar kunde ge mig lyckokänsla, och många av dem spelade jag in på band, och den apparat jag brukade lyssna och spela in mina band på, var en Grundig kassettradio som mamma köpt 1978 och som hon brukade ha i sovrummet, eftersom hon alltid lyssnade på radio innan hon somnade. En älskad kassett var döpt till "Rundnishens musikblandning" och i stort sett alla låtar på den var inspelade från Eldorado/Lyx med Kjell Alinge våren 1983 samt även Eurovision Song Contest där jag tyckte att det var jättekonstigt att "Hakimaneha mi barkakie", den spanska flamencolåten Quién maneja mi barca med Remedios Amaya fick noll poäng. Det var ju den bästa låten i hela melodifestivalen! På radio sa de att titeln betydde "Vem seglar min båt" och på den tiden var segelfartyg mitt specialintresse, så låten fick mig att tänka på knugeln general Piri som styr en ståtlig spansk fregatt – något jag dessutom fick som fartygsmodell i födelsedagspresent av min pappa i slutet av 1983!

Rundnishens musikblandning var en 90 min Sony AHF-kassett jag fick hösten 1982 och jag ritade ett snyggt omslag, med knuglor och fiffikisar, som sommaren 1983 råkat bli vattenskadad. Rundnishen är det runda blåvitrandiga djuret med lång röd svans.

Musikens betydelse...

Musikintresset började mycket tidigt när pappa och jag i mitten av 1970-talet lyssnade på hans Grundigradio (utan kassetlucka) som hade en lång antenn som han hade förstärkt med folie. På så vis kunde vi få in mycket avlägsna radiostationer och jag kunde höra magdansmusik från Egypten, balalajkamusik från Sovjetunionen och flamencodans med kastanjetter från Spanien. Då dansade jag på golvet i hans vardagsrum, i cirklar, runt, runt. När pappa fick magsår och bensår samtidigt hösten 1979 hamnade han en tid på sjukhuset eftersom han dessutom bränt ut sig. Han var leg. läkare och psykiater och han hade dessutom haft nattjour. Jag mindes det att telefonen kunde ringa mitt i natten den lördagen jag sov över hos honom, pappa tassade ut och hans svaga mummel fick mig att somna om igen. Men musikintresset höll i sig som en underström genom alla mina specialintressen. Jag började lyssna på de skivor mamma hade, men de med opera tyckte jag inte om, eftersom rösterna var för gälla. Av Marita fick jag när jag fyllde åtta år ett kassetband med funkgruppen MECO som hade gjort en häftig cover på musiken till Stjärnornas Krig, Star Wars and other galactic funk. Som jag älskade den kassetten! Jag lyssnade jämt på den, och trots att jag inte skulle komma att se Star Wars förrän fem år senare, så dansade jag i vardagsrummet och fantiserade ihop egna äventyr med Luke Skywalker, Han Solo, Chewbacca, Darth Vader och alla de andra. Fåtöljen var mitt rymdskepp och med den kunde jag färdas snabbare än ljuset. På TV hade visats en dokumentär om hur man hade filmat Stjärnornas krig,

så jag visste hur figurerna och rymdskeppen såg ut, men snart hittade jag förstås på egna. Om mamma hade gäster kunde jag gå till hennes sovrum och låna kassettradion och spela bandet i mitt eget rum. Då var sängen mitt rymdskepp, Marita hade spelat in båda sidorna av maxisingeln på vardera sidan av bandet så det var bara att vända på kassetten och fortsätta äventyret. Jag hade sytt gosedjur som såg ut som mina fantasifigurer och när mitt specialintresse 1980-81 var just rymdskepp och rymdraketer var denna kassett extra intressant. Men våren 1982 hände en hemsk olycka: En dag hade jag glömt kassetten i vardagsrummet och mamma hade spelat över hela bandet med ungersk humor från skivor hon lånat av sin ungerska väninna!

Jag var helt bedrövad. Den sköna rymdskeppsmusiken var borta och Marita hade flyttat till Stockholm! Jag grät i flera dagar, jag var otröstlig. Mamma skaffade ett par kassetter med annan bra musik från radioprogrammet Poporama, men jag det var just Star Wars and other galactic funk med Meco jag saknade. Så upptäckte jag att det gick ett radioprogram på SR P3 på söndagsförmiddagar som hette Eldorado. Kjell Alinge med sin sammetsröst berättade märkliga saker och jingeln "Eldorado – vi sänder i siden" fick min fantasi att flöda på nytt. Jag tyckte ju om sidentyg, den goesjäl jag fått av mamma var ju av mjukaste, lenaste siden. Och jag började upptäcka ny musik med Adolphson-Falk, Rupert Hine och Kim Carnes, eftersom de lät så särpräglad spännande. Jag satte på radioprogrammet och dansade runt, runt i cirklar så som jag hade gjort hos pappa. I juni 1982 flyttade jag och mamma till den nuvarande adressen i Majorna för att jag skulle börja i sjunde klass till hösten, och där var mammas sovrum så stort så att jag inte längre behövde flytta kassettradion, det fanns plats att dansa där. Och för varje dans hittade jag på äventyr, eller mindes roliga saker jag gjort som yngre. Så kom jag efter semestern sommaren 1982 på att jag kunde ju spela in musiken från Eldorado! Men då hade radioprogrammet uppenbarligen slutat. Jag var bedrövad igen. Men inte så länge till. 10 oktober 1982 började en ny variant, kallad Eldorado/

Pipens musik var en 60 min Audio Magnetics-kassett jag fick sommaren 1983 i Ungern och jag ritade ett omslag med en knugel där. Men jag var inte nöjd så jag ritade snart ett nytt omslag - och i Ungern visste varken jag eller någon annan vad ordet "ragata" betydde!

Musikens betydelse...

Lyx, med ny signaturmelodi av Rupert Hine. Detta program lät ännu häftigare än det gamla! Och den här gången var jag beredd med en kassett i bandspelaren. Så fort en bra låt dök upp tryckte jag på REC och spelade in den, noga med att inget prat skulle följa med. Sedan skrev jag upp den. Men det var inte lätt att klura ut vad låten hette om man hörde den första gången, såsom den 27 mars då jag skrivit upp Youritmicks med låten Swi Gis a-mejdadis för att jag vid det tillfället inte varit beredd då låten sänts precis efter programmet. Det visade sig vara Eurythmics med låten Sweet Dreams (are made of this) och jag lyckades spela in den då Eldorado sändes den 24 april, efter en underbart mysig japansk låt. Rupert Hine fick av misstag namnet Rupertime, och F.R. David (han med låten Words från 1982) blev omdöpt till Earth, Wind and Fire när jag skrev upp namnen med blyerts på insidan av det omslag jag själv ritat till kassetten jag döpt till "Rundnishens musikblandning". En rundnish är ett blåvitrandigt runt djur med röd svans. Och jag rättade mina skrivfel med tiden, för jag ville veta exakt vad låten hette och vem som hade gjort den, så att jag sedan kunde skaffa rätt skiva för mina veckopengar, för sommaren 1983 var olyckan framme igen. I mormors sommarhus på Balatonlelle i Ungern, hade jag glömt kassetten vid radion och moster Eysi som var närsynt råkade ta den för att spela in ett ungerskt humorprogram! Hon hade nästan raderat hela bandet när jag upptäckte katastrofen (endast tre låtar i slutet hade klarat sig), så den spanska låten, den japanska låten, Sweet Dreams och en massa andra bra låtar var borta. Jag var helt förtvivlad. Jag fick en kassett av moster Eysi med ett inläst brev från mamma och ett humorprogram hon tröttnat på, för att kunna spela in ny musik, och av min systers dåtida make fick jag låna kassetter så att jag kunde spela av de flesta låtarna, men hur skulle jag kunna skaffa den japanska låten som hette något i stil med "Tojo-bisho"? Just den låten hade min systers make aldrig spelat in! I skivaffären skakade de på huvudena. Jag kunde inte skaffa skivan förrän jag lyssnat på radiogodis.se som lagt ut gamla radioprogram som folk spelat in på band, på nätet för fri lyssning. Där hittade jag gamla Eldoradoprogram och just det som sänts 24 april 1983! Det var en fröjd att få höra just den låten igen, efter så många år, Tōyō Bishō av Yuko Kawai. Och jag kom underfund med varför jag alltid haft en så stark önskan att resa till vulkanen Fuji Yama i Japan, vilket jag gjorde 2013, eftersom det i programmet Eldorado/Lyx

Mer på nästa sida

Kansliet

Autism- och Aspergerföreningen
Distrikt Göteborg
Lindhultsgatan 23
416 74 Göteborg

Telefon: 073 -822 30 03
E-post: goteborg@autism.se
Hemsida: www.autism.se/goteborg

Plusgiro: 66 97 58-5
Bankgiro: 5339-3500

På kansliet arbetar Ulla Adolfsson,
verksamhetsledare och Veronica
Styrenius, administratör.

FOTO: TURID OOM

Om ingen svarar så tala gärna in ett meddelande och kom ihåg att lämna ert telefonnummer. Vi kontakter er så snart vi har möjlighet.

Kansliet har stängt mellan jul- och trettonhelgen. Öppnar 8 januari.

berättats om en resa till just Fuji Yama före och efter just den japanska låten! Och som av en händelse heter LP-skivan Fujiyama Paradise ...

På 1990-talet köpte jag ännu fler vinylskivor (mest begagnade) då de flesta hade gått över till CD och än i dag dansar jag till musiken på samma sätt, runt, runt, i cirklar. Jag byter riktning för varje låt så att det inte går åt samma håll hela tiden. Det är mycket rogivande. Och eftersom jag har kvar mina gamla skivor och kassettband så kan jag dessutom spela låtarna i rätt följd, utan reklam. Och jag får gamla minnen att leva upp igen, resor och upplevelser som gjorts för årtal sedan blir plötsligt närvarande i nuet. Jag har inte slutat med detta, när jag var i Shanghai oktober 2017 så lyssnade jag på CD-skivan Running Out of Love med The Radio Dept. Den fick jag i följd i julklapp av min systerdotter och lyssnar jag på skivan i dag så besöker jag skyskraporna, gatorna och parkerna i Shanghai igen. Jag behöver aldrig resa dit igen, jag har den förankrad som ett soundtrack i mitt minne, för all framtid.

BERÄTTELSE OCH BILDER: FIL.MAG. SANDRA PETOJEVIC

Föreningens grupper och aktiviteter

Drop In

Alla medlemmar är välkomna att ta en kopp kaffe, kika på litteratur och ta del av den information som finns i lokalerna. Anmälan krävs ej på drop in.

CaféAsp

För medlemmar med Asperger/hfa och anhöriga.

Föräldragrupp, små barn

För föräldrar till små barn.

40 plus

Träffar för er som har Aspergers syndrom/hfa och är 40 år eller äldre.

Föräldragrupp, 7-14 år

För föräldrar till barn i åldern 7-14 år.

Anmälan kan göras per e-post eller telefon. På föreningens hemsida kan ni läsa mer. Där finns information om datum, lokal, förändringar och om det är fullsatt eller inställt.

**Autism & Aspergerföreningen
Distrikt Göteborg**

Lindhultsgatan 23 • 416 74 GÖTEBORG

Telefon: **073 - 822 30 03** • E-post: goteborg@autism.se

www.autism.se/goteborg